

Din Egipt spre Canaan

Israel în Egipt – robia păcatului

Primul capitol din Exod ne oferă o imagine a poporului Israel în Egipt. Acolo, ei erau *sclavii* lui faraon, împăratul Egiptului, și *închinători la idoli* Egiptului (Ezechiel 20.7, 8). Așa cum ne arată capitolul, sclavia lor era amară, dureroasă și soarta lor, grea, fiind nevoiți să facă pentru stăpânul lor crunt și neîndurător cărămizi. Biciul căpeteniilor lui faraon ne arată starea în care se găsea poporul și putem să recunoaștem că el trebuia să se supună unei puteri, care era mai tare decât a sa. Probabil, suspinau după eliberare, dar nu puteau scăpa. Omul înarmat păzea bine proprietatea sa (a se compara cu Luca 11.21).

Totuși, aveau micile lor plăceri, pentru că mai târziu au spus: „Ne amintim de peștele pe care-l mâncam în Egipt pe nimic, de castraveți și de pepeni și de praji și de cepe și de usturoi“ (Numeri 11.5). Dacă faraon le-ar fi sustras aceste lucruri, nu ar fi servit intențiilor sale; ele contribuiau să se mulțumească cu soarta lor și să execute de bunăvoie slujba pentru el.

Aceasta ne prezintă starea fiecărui păcătos neîntors la Dumnezeu. Egiptul este imaginea acestei lumi (Apocalipsa 11.8); faraon îl reprezintă pe satan, care este stăpânitorul lumii (Ioan 12.31; Efeseni 6.12).

Din fire, omul este un sclav al lui satan; lumea rea, actuală este locul sclaviei sale; păcatele sale sunt lanțurile care îl leagă. Omul este vândut păcatului (Romani 7.14); el nu se poate elibera, pentru că este „fără putere“ (Romani 5.6). El este o unealtă a lui satan, un *prins* al diavolului pentru voia lui (2 Timotei 2.26). Este desigur adevărat că este vorba despre o sclavie de bunăvoie, îndeplinită cu plăcere, pentru că satan a orbit gândurile necredincioșilor (2 Corinteni 4.4) și a întunecat mintea lor (Efeseni 4.18), așa încât omul consideră robia sa ca fiind libertate și chiar îngrijește și întreține foarte bine păcatul, care este acum lanțul său și mai târziu elementul chinuitor, viermele care roade, care îl va chinui pentru totdeauna în iad. Acesta este modul viclan de lucru al diavolului!

Satan este chiar dispus să ușureze puțin povara, să desfacă puțin lanțurile și să-i lase pe supușii săi să savureze pentru un timp „plăcerile păcatului“, dar numai cu scopul de a-i ademini tot mai mult și pentru a-i orbi pentru totdeauna.

Satan este un fierar iscusit în făurirea lanțurilor; experiența sa îndelungată i-a dat posibilități suficiente să descopere înclinațiile victimelor sale și să fabrice lanțuri care se potrivesc fiecăruia în parte. Unii sunt ținuți de lanțul plăcerii și al patimii și aleargă spre pierzare. Alții sunt prinși de lanțul caracterului lumesc, al iubirii de bani și al laudei omenești. Încet, dar sigur sunt conduși spre prăpastie. Paharul bețivului, portmoneul zgârcitului și haina fariseului cu religia sa falsă, toate acestea servesc aceluiași scop. O formă de evlavie fără întoarcere la Dumnezeu este unealta cea mai puternică în mâna lui satan pentru a ispiti sufletul victimei sale și a-l distruge pentru veșnicie.

Mă opresc puțin aici și doresc să întreb: ești eliberat de jugul amar al lui satan sau ești încă un sclav? Ești sigur că nu există niciun păcat ascuns, îndrăgit și îngrijit, care te leagă involuntar de satan și de această lume? Conștiința ta te lasă probabil în liniște, pacea ta este probabil netulburată. Păcatul care înfășoară ușor, ți-a devenit probabil simpatic și indispensabil, dar cât timp nu ești eliberat de Fiul lui Dumnezeu, ești încă în puterea lui satan care te conduce spre „iazul de foc“.

Un ochi a văzut povara celor prinși în cuptoarele de ars cărămidă din Egipt, *o* ureche a auzit suspinul lor și *o* inimă a știut necazul lor. Dumnezeu lui Avraam Și-a adus aminte de legământul Său și a spus: „Am coborât ca să-i scap din mâna egiptenilor“ (Exod 3.8). Ce veste bună, binecuvântată! Dacă era posibil un oarecare ajutor, atunci acesta trebuia să vină de sus; pentru că „un om nu va putea nicidecum să-l răscumpere pe fratele său“ (Psalm 49.7).

„Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât *L-a dat* pe singurul Său Fiu“ (Ioan 3.16) și „Hristos Isus a venit în lume ca să-i mântuiască pe păcătoși“ (1 Timotei 1.15). Aici

avem răspunsul. Dumnezeu S-a descoperit în Isus Hristos. El a venit jos pentru a elibera. Prin moartea Sa la cruce, El l-a biruit pe diavolul și l-a subjugat. Moartea este înfrântă și îi este luat boldul. Mormântul lui Hristos este gol, iar El șade la dreapta lui Dumnezeu având toată puterea în cer și pe pământ. El trimite păcătoșilor Evanghelia pentru „a vesti eliberarea celor prinși“ și le poruncește să creadă în aceasta. Această Evanghelia este „puterea lui Dumnezeu spre mântuire, pentru oricine crede“ (Romani 1.16).

Crezi Evanghelia? Ți-ai deschis inima pentru a primi vestea bună? Dacă ai făcut acest lucru, ești un om eliberat de Domnul, iar dacă Fiul lui Dumnezeu **te-a făcut liber**, atunci ești într-adevăr **liber** (Ioan 8.36).

Străduințele lui faraon – vicleniile diavolului

Din porunca lui Dumnezeu, Moise și Aaron au fost trimiși în Egipt. Ei s-au adresat direct poziției celei mai înalte. În curtea lui Faraon, în mijlocul măreției și splendorii Egiptului, ei au expus cerința Domnului: „Lasă pe poporul Meu să plece ca să-Mi țină o sărbătoare în pustiu“ (Exod 5.1).

Faraon a simțit imediat provocarea deschisă și a ordonat ca lucrările să fie și mai grele. El și-a exprimat disprețul și ura sa față de Dumnezeu prin cuvintele: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? Nu cunosc pe Domnul și nici nu voi lăsa pe Israel să plece“ (Exod 5.2).

Acesta este modul de lucru al lui satan; primul său plan este să împiedice eliberarea sârmanului păcătos. Aici nu mai există niciun fel de deghizare. Este urlatul leului iadului și dușmănia sa publică față de Dumnezeu și adevărul Său. Cât timp îi poate ține în liniște pe sclavii săi, iar aceștia îi slujesc, diavolul rămâne liniștit. Dar în clipa în care Dumnezeu Se ocupă de păcătos, pentru a-l elibera, iadul se dezlănțuie pentru a-l opri de la întoarcerea la Dumnezeu. Satan nu renunță la prada sa fără luptă. În acel moment, starea păcătosului se înrăutățește (a se vedea Exod 5.15-23), deoarece conștiința sa este trezită și simte lanțurile. Veșnicia este descoperită și, la fel ca fiul risipitor (Luca 15.17), păcătosul trebuie să-și vină în fire.

Prima dintre vicleniile dușmanului: Cerința Domnului a fost prezentată lui Faraon. Deoarece el a respins-o, asupra lui și a țării sale a venit judecata. Atunci, tactica lui s-a schimbat. El a observat că nu are succes în luptă deschisă, pentru că „Dumnezeu este mai puternic decât dușmanii Săi“. Dar de ce să nu-și atingă scopul printr-un truc secret? În orice caz, o să încerce! Faraon l-a chemat pe Moise și i-a prezentat concesiia: „Mergeți, jertfiți Dumnezeului vostru **în țară**“ (Exod 8.25). Propunerea aceasta părea să fie foarte binevoitoare; era o amabilitate considerabilă din partea lui faraon. Ea masca excelent perfidia diavolului. Acest mod de procedare conducea spre distrugerea adevăratului înțeles al eliberării poporului și a mărturiei pentru adevăratul Dumnezeu. Dar Moise a descoperit lovitura și i s-a împotrivit imediat cu cuvintele simple ale Domnului: „Vom merge cale de trei zile în pustiu și vom jertfi Domnului Dumnezeului nostru, **cum ne va porunci**“ (Exod 8.27).

Cuvântul lui Dumnezeu era clar, de aceea nu exista cedare. Depărtarea de Egipt, până acolo unde trebuia să fie înălțat altarul Domnului, fusese măsurată chiar de Domnul, iar Moise nu avea voie să diminueze această măsură. El i-a dat dușmanului să înțeleagă direct cerința completă a Domnului.

Aici se descoperă una din vicleniile diavolului. Dacă nu poate împiedica eliberarea unui păcătos prin împotrivire deschisă ca leu care răcnește, atunci se va strădui ca șarpe viclean să-l rețină să jertfească în țară. Nu a avut succes? Satan nu are nimic de replicat când cineva acceptă o religie, care îl constrânge să fie un copil cumsecade al acestei lumi, de a „jertfi în țară“. O, nu! El arată chiar și amabilitate și acordă aplauzele sale. Lumea va vorbi bine despre un astfel de om; el va fi flatat și admirat de toți. Religia lumească cuprinde totul și nu condamnă nimic, în afară de o inimă predată în totul lui Hristos. Religia este exercitată „în țară“, conform

principiilor iubirii lumești de aproapele și, deoarece aparține de lume, lumea iubește desigur ceea ce este al ei. Dar dacă se menține cerința lui Dumnezeu de a face „o cale de trei zile“ în pustiu, adică de a-l conduce pe credincios la măsura completă a crucii și la ceea ce a urmat „a treia zi“, învierea lui Hristos, atunci satan va pune iadul în mișcare, pentru a împiedica aceasta. Satan urăște o despărțire completă pentru Dumnezeu. El știe foarte bine, că fiecare, care ajunge la cunoștința că a murit și a înviat cu Hristos, îi va întoarce pentru totdeauna spatele lui și împărăției sale, slujbei și țării sale.

Recunoști că ești un creștin: ai făcut acea „cale de trei zile“ din Egipt? Ești despărțit de lume? Gândește-te: nu vei putea da o mărturie adevărată pentru Dumnezeu sau să-L onorezi cu adevărat, și în același timp să ai părtășie cu copiii lumii, nici în plăcerile lor păcătoase, nici în religia lor. „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.“ Cerința lui Dumnezeu este clară: „Jeșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți, spune Domnul“ (2 Corinteni 6.17).

A doua viclenie a diavolului: „Vă voi lăsa să plecați, ca să jertfiți Domnului Dumnezeului vostru în pustiu, **numai nu mergeți foarte departe**“ (Exod 8.28).

În aceste cuvinte există o delimitare foarte clară. Aceasta nu înseamnă altceva decât: „Nu aveți voie să treceți peste raza mea de acțiune, ci să rămâneți destul de aproape de Egipt, ca să vă pot aduce înapoi cu ușurință și astfel să fie distrusă mărturia voastră de popor separat.“ Regiunea de frontieră „creștinism“ îi permite lui satan posibilități excelente; se potrivește bine scopurilor sale. Un om care nu este nici absolut pentru Dumnezeu, dar nici în totalitate pentru lume, este pentru toți o piatră de poticnire. Lumea zâmbește disprețuitor văzând un astfel de om care într-o seară se roagă în strângerea laolaltă pentru rugăciune, iar în următoarea seară cântă la concert. Oamenii cinstiți își formează ușor o sentință cu privire la autenticitatea unei astfel de mărturisiri. Ei îl degradează pe un astfel de om la treapta de fățarnic. El nu este capabil de nimic altceva, decât de a cauza nenorocire. El nu va fi respectat de nimeni, nici de creștini, nici de lume. Conștiința sa este pătată, își chinuie sufletul, iar întregul său comportament este deplorabil. Lot aparține de cei care nu se îndepărtează foarte mult. În timp ce locuia în Sodoma, a încercat să unească evlavie cu politica, dar oamenii din Sodoma l-au luat în râs. Starea sa lumească făcea ineficiente toate atenționările sale. Copiii săi s-au căsătorit cu persoane din Sodoma, iar la sfârșit, Lot a fost scos din cetate ca din foc, pentru a-și încheia sfârșitul zilelor sale într-o peșteră singuratică, cu o mărturie distrusă.

Tânăr credincios, diavolul va încerca să aplice și în cazul tău această viclenie. El va șopti: „Nu merge prea departe! Nu este deloc necesar să mergi pe o cale prea îngustă. Poți fi un creștin și în același timp să cânti un cântec lumesc nevinovat, să dansezi și să savurezi puțin plăcerile. Există mulți creștini, care nu găsesc nimic rău în acestea. Nu trebuie să ne considerăm pe noi înșine ca fiind mai deosebiți. Trebuie să fim ca ceilalți.“ Toată această modalitate de gândire este de la diavolul. Prin aceasta, el vrea să slăbească mărturia sfinților pentru Dumnezeu în lume și să-i coboare pe terenul oamenilor carnali și religioși. În Cartea lui Dumnezeu ni se spune foarte clar că poporul Său este „o seminție aleasă, ... o națiune sfântă“ (1 Petru 2.9), și este îndemnat să nu mai umble ca celelalte națiuni (Efeseni 4.17; 1 Corinteni 3.3). Sfinți ai lui Dumnezeu! Împotriviți-vă diavolului, fiți neclintiți în credință! Luptați pentru calea de „trei zile“! Permiteți ca crucea și mormântul lui Hristos să formeze etalonul vostru pentru despărțirea de lume! Acesta este adevăratul creștinism.

A treia viclenie a dușmanului: „Mergeți deci voi, bărbații“ (Exod 10.11). Sărmanul faraon se găsea într-o situație dificilă. Mâna lui Dumnezeu apăsa tot mai greu asupra sa. El a cedat puțin. El a admis să-i lase să meargă cale de trei zile, dar dorea ca pruncii să rămână în țară. Aceasta este o mișcare vicleană. Părinții slujesc Domnului în pustiu, în timp ce copiii sunt lăsați în Egipt, la închinătorii la idoli ai țării! Ce spectacol! Ce mărturie! Faraon știa foarte bine, că și-ar fi atins scopul, dacă va avea succes cu această tactică. El știa că părinții se vor întoarce curând, dacă vor rămâne în țară copiii. Din nefericire, mulți părinți creștini au uitat aceasta și i-au lăsat pe copiii lor în lume, amestecându-se în plăcerile lumii și alergând nestingheriți cu lumea. Mărturia multor părinți creștini a fost distrusă, deoarece și-au lăsat copiii în Egipt și i-au

îndemnat să se alieze societății din Egipt și să cunoască drumurile lor în comuniune cu oameni nelegiuți. Lot și Eli au aparținut acestei grupe, iar judecata lui Dumnezeu care a venit peste familiile lor este o atenționare pentru toți care le urmează exemplul.

Ultima viclenie a dușmanului: Faraon se afla în mare strâmtorare și a întreprins o ultimă încercare. Aceasta era slabă, dar dacă va reuși să păstreze chiar și numai un membru neînsemnat, ar putea fi astfel victorios. „Mergeți, slujiți Domnului; numai turmele și cirezile voastre să rămână“ (Exod 10.24). Faraon era acum foarte amabil. El putea fi satisfăcut ușor. Cerințele sale păreau să fie logice. Vitele ar fi o piedică în călătorie. Nu ar fi mai bine să le lase în țară? Moise a spus: NU. Deși el a fost cel mai blând om de pe pământ, în fața lui faraon a fost unul din „nebiruiții“ Domnului. El nu voia să cedeze nicio iotă de la cerințele lui Dumnezeu. Vitele trebuiau să-i aparțină Domnului. El trebuia să aibă totul. Astfel, faraon a primit răspunsul definitiv și decisiv: „Nicio copită nu va rămâne“ (Exod 10.26). Aceasta era cerința divină. Nu exista niciun fel de cedare. Nu trebuia exclus niciun punct. Domnul trebuia să aibă ceea ce Îi aparținea. Această decizie a condus la victorie, iar dușmanul, obligat în toate privințele, a trebuit să se retragă bătut.

Tânăr cititor credincios, lozinca ta să fie: **Decis pentru Hristos!** Nu încerca niciodată să eviți cerințele lui Dumnezeu! Nu ceda deloc în împlinirea lor în fața lui satan! Nu te întreba niciodată ce fac alții, ci fă ca principiu al tău ascultarea de orice cuvânt al lui Dumnezeu. Împotrivește-te diavolului, și el va fugi de la tine! Fii ca Moise, care nu voia să diminueze pretențiile lui Dumnezeu; ca Daniel, care mai degrabă a mers în groapa cu lei, decât să fie neascultător față de Dumnezeu; ca cei trei tineri evrei, care mai degrabă au mers în cuptorul aprins, decât să se închine idolului, pe care îl ridicase cel mai mare conducător al pământului! Prin încrederea lor plină de credință nu au pierdut nimic, pentru că Dumnezeu spusese: „Pe cei care Mă onorează îi voi onora“ (1 Samuel 2.30). Separarea completă pentru Dumnezeu este măsura divină.

Să nu permitem ca o inimă împărțită să împiedice pașii noștri. Slujba pentru Dumnezeu, viața și totul trebuie să aibă această cale de trei zile și să poarte semnul vieții înviațe. Separarea pentru Dumnezeu este realizată prin aceasta.

Moartea întâiului născut

Judecata finală asupra Egiptului a fost vestită în puține, dar grave cuvinte: „Eu voi trece prin țara Egiptului în noaptea aceasta și voi lovi pe orice întâi-născut din țara Egiptului, de la om până la animal; și voi face judecată împotriva tuturor dumnezeilor Egiptului: Eu sunt Domnul“ (Exod 12.12).

„Plata păcatului este moartea.“ În cazul celorlalte plăgi, Israel a fost exclus, dar în cazul acestei plăgi nu a existat nicio diferență. Toți au păcătuit, toți trebuiau să moară. Ca Judecător sfânt, Dumnezeu trebuia să execute judecata asupra tuturor care o meritau, fără să se țină în seamă persoana. În ora liniștită a miezului nopții, în momentul când se așteptau mai puțin, au fost atinși de judecata cea mai înfricoșătoare.

Așa va avea loc și judecata asupra acestei lumi. În harul Său îndelung răbdător și în dragostea Sa, Dumnezeu amână mereu această judecată, pentru că El nu dorește moartea păcătosului. Dar ceasul Său trebuie să vină. Mânia mult timp reținută se va descărca cu o forță îngrozitoare asupra oamenilor fără Hristos. Ziua este stabilită, sentința este decisă. Ea se va aduce la îndeplinire în momentul în care oamenii se vor aștepta mai puțin. Domnul Isus Se va descoperi din cer ca un hoț noaptea, deodată, rapid, ca lumina unui fulger, „într-o flacără de foc, aducând răzbunare pentru cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos“ (2 Tesaloniceni 1.8). Lucrurile își vor urma cursul ca în zilele dinaintea potopului. Lumea va continua să cumpere, să vândă și să păcătuiască, până ce totul va ajunge la un repaos neașteptat, când Isus cel lepădat din Nazaret va apărea pe norii cerului.

„Și a fost un mare ținut în Egipt“ (Exod 12.30). Era ținutul agoniei și al deznădejdiei unui popor, care simțea gravitatea judecății divine. Era gustul anticipat al unui ținut mult mai amar, al unui ținut mult mai îngrozitor, care va ieși de pe buzele tuturor celor care Îl disprețuiesc pe Hristos. Atunci se vor ruga în zadar de stânci și de dealuri să-i ascundă din fața Aceluia care șade pe tron și de mânia Mielului. Dar acest ținut nu va fi ascultat. Stâncile neclintite își vor bate joc de plânsul lor, iar Cel care tronează în cer, „va râde în nenorocirea lor, își va bate joc, când îi va cuprinde frica“ (Proverbe 1.26). Aceasta este o așteptare groaznică pentru păcătoșii fără Hristos!

Pentru întâii născuți din Israel a fost găsită o salvare și a fost creată o eliberare.

Paștele

Capitolul 12 din Exod a fost numit „cartea cu ilustrații despre salvare“. Este una din imaginile cele mai complete, mai clare și mai simple ale salvării prin sângele Mielului. Acesta este marele subiect al Sfintelor Scripturi, începând de la Abel, care a adus un miel pe altarul său zidit în afara grădinii Eden, până la crucea Mielului lui Dumnezeu „în fața porților“ Ierusalimului. Despre acest subiect au vorbit profeții, iar psalmiștii au cântat; cântarea nouă în cer va fi întotdeauna: „Tu ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin *sângele Tău...*“ O religie *fără sânge* înseamnă naufragiul păcătoșului. Ea a fost mai întâi introdusă de Cain, ucigașul, apoi a fost continuată de urmașii săi. Predicatorii și profesorii secolului al XXI-lea se văd obligați să zâmbească disprețuitor cu privire la ceea ce numesc ei „o religie a abatorului“. Dacă ar citi aceste rânduri, le amintim că „fără vărsare de sânge nu este iertare“ (Evrei 9.22) și că o religie *fără sânge* este o împluternicire sigură pentru iazul de foc.

Să privim mai îndeaproape această imagine prețioasă din Vechiul Testament! Fiecare trăsătură este desăvârșită, fiecare parte are o însemnătate adâncă. Știm că vorbește despre Domnul Isus, pentru că este scris: „*și paștele nostru, Hristos, a fost jertfit*“ (1 Corinteni 5.7).

1. Mielul: Acesta trebuia să fie fără „cusur“, „parte bărbătească de un an“. El vorbește despre blândețe, puritate și putere. Așa a fost dus Domnul Isus, „ca un miel la înjunghiere“. Domnul Isus a cerut iertare pentru cei care I-au vărsat sângele. El a fost „fără cusur“. Dacă s-ar fi putut găsi numai o singură pată la El, n-ar fi fost apt pentru jertfă; dar Domnul Isus a fost desăvârșit. El „*n-a făcut păcat*“ (1 Petru 2.22), El „*n-a cunoscut păcat*“ (2 Corinteni 5.21). „*În El nu este păcat*“ (1 Ioan 3.5).

El a fost *desăvârșit* ca și copilăș născut în Betleem, a fost *desăvârșit* ca băiat de 12 ani la părinții Săi în Nazarat, a fost *desăvârșit* ca Fiul Omului și a fost *desăvârșit* ca Mielul lui Dumnezeu la cruce. El a murit în puterea vârstei; ca Fiu în sânul Tatălui, El a fost „puternic ca să salveze“.

„Îl veți păstra până în ziua a paisprezecea a lunii acesteia“ (versetul 6). Acesta era timpul de probă. El a dat din plin posibilitatea de a verifica mielul și de a descoperi cusururi probabil existente. Domnul Isus a trecut timpul Său de probă; viața Sa aici pe pământ a fost timpul de probă. Cerul, pământul și iadul L-au încercat și toate au mărturisit că El este Mielul „fără cusur“. *Tatăl* a mărturisit din cer: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea“ (Matei 3.17). *Demonii* au exclamat: „Te știu Cine ești: Sfântul lui Dumnezeu“ (Marcu 1.24); iar din ispitirea din pustiu, când a fost în situația cea mai nefavorabilă, expus vicleniilor diavolului, a ieșit complet fără prejudiciu (Matei 4.11). Și *omul* a depus o mărturie. Pilat, guvernatorul roman, a spus: „Eu nu găsesc nicio vină în El“ (Ioan 18.38). Iuda, ucenicul fals, a recunoscut că a vândut sânge *nevinovat* (Matei 27.4). Sutașul, care a observat sfârșitul Său, a recunoscut că a fost un „Om drept“ (Luca 23.47). Răufăcătorul muribund, răstignit alături de Domnul Isus, a recunoscut că El nu a făcut nimic rău (Luca 23.41). Chiar și dușmanii Săi au mărturisit despre Isus ca fiind Mielul fără cusur. Ce Miel al lui Dumnezeu prețios, desăvârșit, fără cusur și fără pată!

2. Modul și momentul morții Sale: „Și toată mulțimea adunării lui Israel să-l înjunghie între cele două seri“ (Exod 12.6).

Fiecare păcătos a contribuit ca Domnul Isus să fie dat la moarte. La crucea Sa era reprezentată toată lumea. „Pentru că, într-adevăr, s-au adunat împreună în această cetate împotriva Sfântului Tău Slujitor, Isus, pe care L-ai uns, atât Irod cât și Pontiu Pilat, împreună cu națiunile și cu popoarele lui Israel“ (Faptele Apostolilor 4.27). Acolo au fost reprezentanții înțelepciunii, puterii și religiei omenești, și toți au fost de acord în împotrivirea lor față de Domnul Isus, după cum se mărturisește prin inscripția de pe crucea Sa în limba ebraică, greacă și latină. Chiar dacă aceștia se deosebeau probabil în multe lucruri, în această problemă au fost una, și anume că Fiul lui Dumnezeu trebuia să moară.

Irod și Pilat, care fuseseră înainte dușmani, la moartea Sa și-au dat mâna (Luca 23.12). Mielul a fost înjunghiat *seara*, judecata a venit la *miezul nopții*. Abia a ajuns timpul pentru stropirea sângelui. Nu era timp de pierdut! Acesta este timpul de domnie al harului, miezul nopții al judecății este foarte aproape.

3. Utilizarea sângelui: Sângele era pus într-un vas, iar în sânge era înmuiat un mănunchi de isop (Exod 12.22). În aceasta avem o imagine a salvării păcătosului. „Și să ia din sânge și să pună pe amândoi ușorii ușii și pe pragul de sus, în casele în care-l vor mânca. Și sângele vă va fi semn pe casele în care sunteți; și Eu voi vedea sângele și voi trece peste voi“ (Exod 12.7, 13).

Numai sângele de pe ușorii ușii și de pe pragul de sus al ușii a asigurat salvarea întâiului născut din Israel în acea noapte groaznică. Întâii născuți nu au trăit în spatele mielului viu, legat de ușorii ușii, nici datorită sângelui din vas, ci datorită sângelui folosit și stropit pe ușorii ușii, sânge stropit cu un mănunchi de isop pe ambii ușori și pe pragul de sus al ușii. Nu sângele și ierburile amare, nici sângele și azimele, ci NUMAI SÂNGELE MIELULUI l-a păzit de judecată pe întâiul născut de parte bărbătească.

Nici simțămintele lor fericite, nici îmbrăcămintea lor de pelerini, nu au fost cele care le-au asigurat salvarea. **Siguranța** lor se baza pe ceva mult mai bun decât aceste lucruri ajutoare. Salvarea lor era asigurată prin CUVÂNTUL DUMNEZEULUI VEȘNIC, pentru că El a spus: „EU VOI VEDEA SÂNGELE ȘI VOI TRECE PESTE VOI“. Aceste cuvinte erau suficiente. Ei erau în siguranță de sabia distrugătoare a îngerului, de parcă ar fi fost deja în țara Canaan.

Cum stau lucrurile cu sufletul **tău**, drag cititor? Te-ai refugiat la sângele prețios al lui Hristos? Crezi că a fost vărsat pentru tine și că Dumnezeu a primit această jertfă? El vede sângele, El cunoaște valoarea sa și le spune tuturor celor care și-au pus încrederea în El: „Voi trece peste voi“.

Spune El adevărul? Dacă da, atunci ești sigur. Pune deci deoparte teama și îndoiala, dă deoparte dispozițiile oscilante și simțămintele!

Ce reprezenta pentru un israelit aflat sub protecția sângelui **simțămintele** sau **teama**, cât timp Dumnezeu garanta neclintit pentru Cuvântul Său? – „Voi trece peste voi.“ Nici simțămintele sale, nici teama sa nu puteau vreodată să facă neadevărat acest cuvânt. Sângele lui Hristos este **singura** temelie a **salvării**, iar Cuvântul scris al lui Dumnezeu este temelie **siguranței**. Sângele este pentru partea lui Dumnezeu, Cuvântul pentru partea omului. Nimic din sânge nu a fost stropit pe pragul de jos sau pe podea. O, nu, era prea prețios, pentru a fi călcat în picioare și murdărit!

Și totuși există păcătoși care calcă în picioare sângele Fiului lui Dumnezeu și consideră sângele Său fără valoare (Evrei 10.29). Ei fac din realitatea că Domnul Isus a murit, o trambulină spre iad. Creștinătatea coruptă a zilelor noastre se întemeiază pe faptul că Hristos a murit. Romano-catolicii, protestanții și învățători necredincioși cred cu toții aceasta; dar aceasta este ca și cu sângele mielului pascal din vas. El nu este folosit și nu este însușit prin credință. Acești oameni nu sunt mântuiți, pentru că nu au stropit sângele, nu au crezut în puterea sa.

Ce faci tu cu sângele lui Hristos? Ești mântuit sau ești fără protecție? Este sângele deasupra capului tău, acceptat în credință, sau sub picioarele tale, lepădat în necredință?